

๑

ชายหนุ่มร่างอ้วนแอ่นหุ่นเพรียวบางราวกับจะปลิวลมเย็นชะเง้อชะเง้อยู่ท่ามกลางกลุ่มคนที่ยื่นออดหน้าทางออกผู้โดยสารขาเข้าของสนามบินสุวรรณภูมิ เขามองนาฬิกาข้อมือ เห็นว่าสว่างเลยไปกว่าเวลานัดมาพอสสมควรแล้วจึงอยู่ไม่สุขนัก พลังครุ่นคิดว่าตนเผลอตาฟางมองพลาดหรือเปล่าถึงไม่เจอคนนัดเสียที ไม่อยากคิดเลยว่าถ้าหากเป็นเพราะเหตุนั้นเขาจะโดนดำเนินคดีไหน

‘งานง่าย ๆ แค่นี้ยังทำพลาด แล้วจะทำงานใหญ่ได้ยังไง ไม่ได้เรื่อง! ไป่ล่ออกสถานเดียว!’

เสียงเล็กหวาน ทว่าถึงยามโหดก็แผดดังได้ไม่แพ้ผู้ชายอกสามศอก แถมยังทำให้หอกสันขวัญเขว่นได้มากกว่าอีกด้วย แค่นี้ก็สยงแล้ว

ไม่นับสถานะตงงาน...ที่เขาไม่อยากเผชิญสักนิด โดยเฉพาะในเวลาที่ยังดี ๆ หายากยิ่งกว่าผู้ชายมีชิคซ์แพ็ก!

กำลังคำนวณชะตาชีวิตในทางร้ายอยู่นั่นเอง พิษณุก็แลเห็นร่างสะอึดสองเข่นกระเป๋าดำเดินทางออกมาพอดิบพอดี

เขาลอบถอนหายใจ บั่นหน้ายิ้ม รอจนเธอเดินมาถึงก็กู่ลือจอลาก กระเป๋าให้เสร็จสรรพ พลังว่า

“สวัสดีค่ะ คุณแพม”

“รอนานหรือยัง เทียวบินนี้ยังงៃไม่รู้ กระเป๋าฆ่าเชื้อเกิน ยังห่วงว่าเธอจะรอนถอดใจหรือยังนะนี่”

“แพม ยังงៃก็ต้องรอคุณแพมอยู่แล้วละฮะ” เขาตัดสินใจอ่อนแอใจเจ้านาย

อันที่จริงภาณินไม่ใช่คนใจไม่ไ่ระก้า โดยเฉพาะกับคนเป็นลูกน้อง นับว่าใจกว้างด้วยซ้ำ ทว่าบุคลิกจริงจังเอาการเอางานก็ทำให้คนทำงานด้วยไม่กล้าเหลวไหล ยิ่งถ้าหากทำตัวเหลวไหลด้วยแล้ว...เธอไม่เอาไว้

พิชญาลอบมองเจ้านาย ร่างสูงตามมาตรฐานสาวไทย ตัวเล็ก น่ารัก น่าเอ็นดูก็จริง แต่ด้วยส่วนเว้าส่วนโค้งเด่นชัดตรงจุดที่ควรเป็นจนชายใดเห็นต้องเปลอกสิ้นน้ำลาย รวมทั้งบุคลิกมาดมั่น ก็ส่งให้หญิงสาวมีเสน่ห์โดดเด่นตั้งแต่แรกเห็น

เสียแต่ดวงตาคู่นั้น...นั่นละ คู่ที่กำลังชายตามองเขาอยู่ มันช่างน่าทึ่งเกรงตามประสาคนเป็นบอสผู้มั่นใจว่าตัวเองพร้อมคุมเกม ทำให้ชายหนุ่มขยาดไม่กล้าเดินหน้ารุกคืบ

เขาไม่ชอบผู้หญิง ไม่คิดชายชนมจีบเจ้านาย แต่ก็ไม่กล้าสบตาเธอตรงๆ เช่นกัน

“รถจอดอยู่ตรงไหน” ภาณินถาม

“ขึ้นห้าฮะ ถ้าคุณแพมเมื่อยยืนรอตรงทางเชื่อมก็ได้ เดี่ยวพิช เอ๊ย ผมนารถมารับ”

“ไม่ต้องหรอก เดินไปด้วยกันนี่แหละ นั่งอยู่ในเครื่องบินนานจนลึ้มเมื่อยแล้วละ” เธอหัวเราะ

หนุ่มร่างอ้วนแอ่นเดินนำไปอย่างเกร็งๆ โดยมีเจ้านายสาวเดินตาม พลังอดค่อนไม่ได้ว่า รูปร่างหน้าตาดี พุดจาสุภาพ แต่เหยไปหน่อย โดน

ค่าจะร้องไห้ใหม่เนี่ย

พิชญาเป็นลูกน้องของเธอ ทำงานตำแหน่งผู้ช่วยส่วนตัวของซีอีโอหญิง เจ้าของบริษัทมาร์เกตติ้งขนาดกลางที่โด่งดังจากการก่อตั้งสร้างชื่อในต่างประเทศ และตอนนี้กำลังเบนเข็มมาเปิดสาขาในประเทศไทยเพิ่มเติม โดยให้หุ้นส่วนชาวต่างชาติดูแลที่เดิมไป

ทันทีที่มีข่าวออกมาว่าเธอจะตั้งบริษัทในประเทศบ้านเกิด สื่อต่างประเทศข่าวสร้างความฮือฮาไปพักใหญ่ ถึงขนาดมีหลายบริษัทรีบติดต่อขอเป็นลูกค้าตั้งแต่ยังไม่ทันเปิดตัวอย่างเป็นทางการ

หญิงสาวผู้ตรอยยิ้มกริ่ม แฉะ บริษัทของเธอมีชื่อเสียง การทำงานไม่เป็นสองรองใคร ไม่มีเหตุผลใดเลยที่จะทำให้คนไม่อยากร่วมงานด้วย

ปภาณิน พัฒนกิจเจริญยิ่ง ซะอย่าง!

ยกเว้นก็แต่...ดันมีเจ้าใหญ่ครองตลาดอยู่แล้วนี่สิ

คิดถึงตรงนี้ริมฝีปากอัมสียาก็เฝ้มแน่นจนเป็นเส้นตรง ภาพเจ้าของบริษัทคู่แข่งลอยอยู่ตรงหน้าจนนึกอยากหาไม้มาตบให้บี้แบน คอยดูเถอะเธอจะฟาดเขาไม่ยิ่งเชียว

แต่ถ้าเป็นไปได้...ไม่ต้องเจอกันเลยก็ดี

ประเทศไทยตั้งกว้าง แค่อู๊ซายคนเดียวไม่น่าเจอกันได้ง่ายนักหรอกอย่าคิดมากเกินไป

ทว่าทันทีที่รถแล่นเข้าสู่ทางด่วน ปภาณินก็ต้องถอนคำพูดอย่างรวดเร็ว

ใบหน้าคมสัน คิ้วเข้ม ดวงตาคู่สวยหวานเชื่อมปนโศก จมูกโด่ง ริมฝีปากรูปกระชับ โหนกแก้มชัด คือคำบรรยายองค์ประกอบบนใบหน้าของชายหนุ่มคนที่ปภาณินภาวนาขอให้ไม่ต้องเจอกันเลยตลอดชีวิต

แต่ดันต้องมาเห็นเขาทันทีในตอนนี้ คนรักเก่าผู้ได้รับการโหวตเป็นหนุ่มหล่อสุดฮอตหลายหนบนบิลบอร์ดขนาดใหญ่ริมทางด่วน!

แล้วนั้น...มันโฆษณาขายเหรียญคริปโตฯ ไซ้ใหม่ เธอนึกเมื่อเห็นเขา
ในชุดสูทสมมदनักรูจกิดัง ทำท่าก้มมือ โปรยยิ้มตามประสาหนุ่มเสน่ห์
ร้าย พร้อมคำบรรยายเชิญชวน

ตามผมมาสิ แล้วโลกแห่งการเงินคุณจะเปลี่ยนไป

คิ้วโก่งตามธรรมชาติขมวดเข้าหากัน ดวงตาหริ่เล็กลงอย่างไม่ชอบใจ
เธอเฟลอลทำเสียงคำรามในลำคอจนคนขับแอบเหลือบมองผ่านกระจกส่อง
หลัง

เอาแล้วไง เจ้านายโมโหอะไรหะไรหว่า พิชญาคิด ตามองเห็นป้ายโฆษณา
ขนาดมหึมาด้านหน้าพอดี หัวสมองประมวลผลแล้วก็คิดเองเออเองว่าสงสัย
นายแบบหน้าไม่ถูกชะตา

“นั่น” เธอพูดลอดไฝฟัน “หมอนี่ดังไหม”

“อ้อ คุณคมคาย” พิชญาพยักหน้าหงึกๆ นึกได้ว่าเจ้านายเพิ่งกลับ
ไทยมาได้สัปดาห์เดียวคงไม่ค่อยรู้เรื่องวงการบันเทิงที่นี้แน่ เขาลากเสียงยาว
“ดังครับ ดังมากกก ตอนนีเข่าหุ่นทำแพลตฟอร์มเหรียญไทย นอกจากทำ
ธุรกิจจนประสบความสำเร็จแล้ว ด้วยดีกรีการเป็นนายแบบ ดาราดังมาก่อน
ทำให้เขาเป็นหนุ่มฮอต...”

“พอแล้ว” เธอรีบยกมือห้าม เพราะไม่อยากฟังลูกน้องสาธยายต่อ
“รีบๆ ขับผ่านไปเร็วๆ เลย เห็นแล้วหัวจะปวด”

ผู้ช่วยหนุ่มเลยต้องหุบปากจับ ไม่กล้าถามว่าเหตุใดหนุ่มสุดหล่อ
ขวัญใจสาวก่อนประเทศถึงทำให้เจ้านายซังน้ำหน้า เลยสรุปเอาเองว่าสงสัย
เคยถูกผู้ชายหน้าตาอย่างนี้หักอก

ถูก! แต่แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

พอรถแล่นผ่านบิลบอร์ดใหญ่เบิ้มนั้นมาได้ ความหงุดหงิดในใจของ
ปภาณิกก็เริ่มคลาย แต่ก็ไม่วายนึกค่อนข้างใจ

เหรียญดิจิทัลยังขายหน้าตาเฉย แถมใช้สโลแกนเชิญชวนคนให้ตาม
เข้ามาอีก สมัยก่อนแค่ลงทุนทั่วไปหรือเล่นหุ้นเขายังต้องคอยปรึกษาเธอ

ตลอด ตอนนี้มีหน้ามาชวนให้คนไปติดตอย เซอะ! กล้าพูดกล้าเสนอหน้าไปเรื่อย นิสัยไม่เปลี่ยนเลย

เธอเกลียดเขาก็จริง แต่กลับสลัดไปหน้าไม่หลุด

จากป้ายโฆษณาที่ไม่อยากมอง ดันสังเกตว่าเขาเสยผมเปิดหน้าผาก ทำให้เห็นวงหน้ารูปหัวใจถนัดชัด บริเวณเหนือริมฝีปากและใต้คางมีหนวดเครารำไร ขบให้ดูคมเข้มได้อย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งที่ไม่น่าจะเข้ากับดวงตาทาวนาๆ

ไม่อยากยอมรับว่า...สายลมแห่งกาลเวลาพัดพาให้เขากลายเป็นหนุ่มภูมิฐาน ยิ่งดูดีขึ้นไปอีก

หญิงสาวพยายามปิดความฟุ้งซ่าน หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเข้าปฏิทินนัดหมาย วันนี้เธอมีนัดกับลูกค้ารายแรกซึ่งเป็นรายใหญ่เสียด้วย ถ้าทำให้ทางนั้นประทับใจจนตกลงทำสัญญาให้บริษัทของเธอเป็นฝ่ายดูแลภาพลักษณ์แบรนด์ได้ อนาคตย่อมสดใสอย่างแน่นอน

“พิช รีบไปหาลูกค้าเลยนะ” เธอสั่งการ

“คุณแพมขยันจังนะฮะ ขนาดเพิ่งลงจากเครื่องยังตรงดิ่งทำงานเลย ถ้าหากเป็นผมเห็นท่าจะไม่ไหว เจ็ดแกล็กแย่ ขนาดตื่นตีห้ามาทำงาน วันๆ ยังว่งจวนตาแทบปิด อ๊ับ!” คนเป็นลูกน้องปิดปากแทบไม่ทันเมื่อนึกได้ว่าตัวเองเผลอพูดความจริงอันไม่สมควรเข้าแล้ว

ทว่าภาณินไม่ใส่ใจ ตอบกลับที่เล่นทีจริงว่า “อย่าเผลอหลับตอนทำงานกับฉันก็แล้วกัน”

“เหอะๆ ไม่หรอกระ ผมไม่กล้าแน่” ตอบจากใจจริง ลำพังสายตาดูดันดูนั้นของบอสสาวปรายมองก็ทำเอาเขาหวาด ไหนเลยจะกล้าหลับ

“ลูกค้ารายนี้ดีลกับฉันมาตั้งแต่อยู่อเมริกา ยังไงก็ต้องรีบไปพบด้วยตัวเอง”

ถึงจะมีประสบการณ์จากประเทศอื่น แต่ในประเทศไทยก็ต้องยอมรับตามจริงว่าบริษัทของเธอยังใหม่สดซิง ถึงอย่างไรก็ต้องเริ่มต้นสร้างรากฐานพนักงานทุกคนเธอคัดสรรมาเป็นอย่างดีที่สุดจริง แต่ก็เคยเห็นหน้าค่าตา

ผ่านจอคอมพิวเตอร์ระหว่างสัมภาษณ์ทางไกลเท่านั้น ยังไม่เคยเห็นตัวจริง คงมอบหมายงานใหญ่ให้แต่แรกไม่ได้ ช่วงหนึ่งสัปดาหฺ์ที่ผ่านมาเธอมีส่วนร่วมกับการจัดการเรื่องบ้านช่องในไทยและเรื่องส่วนตัว นี่ก็เพิ่งไปสิงคโปร์ เพื่อคุยกับนักลงทุนแถวนั้นเล็กน้อย

จากจุดนี้ไป ถึงเวลาเอาจริงเกี่ยวกับธุรกิจ

กฎเหล็กของปภาณินคือไม่ประมาทเด็ดขาด

หญิงสาวเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างรถ พลางเริ่มวางแผนปนวาดหวังให้ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี

หวังอะไรก็ไม่ได้ออย่างนั้น

พิชญาส่งเจ้านายหน้าคอมมูนิตีมอลล์เปิดใหม่ย่านชานเมือง เธอกำชับให้เขาล่วงหน้าเอากระเป๋าสตางค์ของตัวเองไปเก็บที่ออฟฟิศก่อน เพราะไม่แน่ใจว่าตัวเองจะใช้เวลาอยู่ที่นั่นนานแค่ไหน

“อ้าว แล้วคุณแพมจะกลับยังงัยล่ะฮะ” หนุ่มหัวใจสาวสงสัย

“คงเรียกแท็กซี่เอา” เธอยกไหล่

“เรียกยากนะฮะ ไม่ค่อยรับคนไทย”

“แล้วเธอจะให้ฉันทำงัย”

“หาคนกลับบ้านทางเดียวกันไหมฮะ เพื่อขอคาร์พูล” หนุ่มร่างอ้วนแอ่นเสนอ

“จะบ้าเหอ” หญิงสาวเกือบเขกหัวลูกน้อง “งั้นเธอวนกลับมารับฉันแล้วกันพิช”

“ด้วยสภาพรถติดในเมืองเช่นนี้ เกรงว่าคุณแพมคุยธุระเสร็จผมจะยังไม่ถึงออฟฟิศเลยนะฮะ” พิชญาหัวเราะเหะๆ

“จะบ้าตาย งั้นช่างมัน ฉันเลี้ยงดวงเอาเองก็แล้วกัน จะไปไหนก็ไปช่วยไม่ได้แล้วยังทำให้เขวอีก เดี่ยวหักเงินเดือนซะเลย” เธอขู่สาบั้น เล่นเอาอีกฝ่ายหน้าหดเหลือสองนิ้ว รีบจรถไปโดยไว

ปภาณินสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เพื่อเรียกพลังให้ตัวเองก่อนการทำงาน อันเป็นสิ่งที่ทำเป็นประจำจนเกือบจะกลายเป็นพิธีกรรมส่วนตัวไป กลายๆ บอกตัวเองในใจ เรียกความฮึกเหิมว่าจะต้องทำได้

ไม่มีอะไรยากเกินความสามารถของหญิงแกร่งอย่างเธอทั้งนั้น

คิดแล้วปภาณินก็ก้าวเท้าในรองเท้าส้นสูงปรี๊ดเข้าไปภายในบริเวณนั้นทันที

บริเวณสวนร่มรื่นกลางมอลล์ก็มีอีเวนต์เวียนมาจัดบ่อยครั้ง วันนี้ก็เช่นกัน บริษัทน้ำเมายักษ์ใหญ่มีงานเปิดตัวน้ำดื่มเพื่อสุขภาพ เชิญสื่อมาเป็นจำนวนมาก

ตรงนี่เองที่เธอมีส่วนร่วม บริษัทหวังจะสร้างภาพลักษณ์ส่งเสริมสุขภาพ ไม่ให้ถูกตราหน้าว่าดีแต่มอมเมาประชาชน เป้าหมายเปลี่ยนแปลงภายในหนึ่งปี งบประมาณไม่อื่น

เธอมาก่อนเริ่มงาน จึงมีเพียงพนักงานจัดสถานที่ทำงานกันซะมัก-เขม้น สิ่งที่สะดุดตาคือกลางต้นทุกระจงใหญ่สองต้นแผ่กิ่งก้านซ้ายขวานั้น มีเจ้าแมวเหมียวเปาลมสีส้มแปดหน้าตากวนแสบลั่นอยู่ ขนาดของมันใหญ่พอๆ กับต้นไม้เลยทีเดียว

“แมวอะไรหน้าตาประหลาด” เธออุทานออกมา ก่อนตกใจเมื่อพบว่า นอกจากเสียงตัวเองแล้วยังมีเสียงหุ้มแทรกอยู่ด้วย...เหมือนดังก้องในหู

เสียงที่กำลังคิดเหมือนกันว่าแมวตัวนี้หน้าตาแปลก...

ปภาณินหันขวับมองรอบตัวด้วยสังหรณ์ไม่ติ่นัก หน้าตึ๋นเล็กน้อยเหมือนคนกำลังกลัวผีหลอก ด้วยตระหนักว่าเจ้าปรากฏการณ์ได้ยื่นเสียงในหัวแบบนี้จะเกิดขึ้นได้ก็เพราะเขาคนนั้นอยู่ในรัศมีใกล้เคียง

พลันสายตาปะทะกับหญิงสาวตัวเล็กผิวขาวเข้าพอดี อีกฝ่ายยิ้มกว้างเดินตรงมาหา

“สวัสดีค่ะ คุณนริศยา” เธอยกมือไหว้

นริศยาคือทายาทบริษัทน้ำเมา ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์องค์กร

ว่าที่ลูกค้าคนสำคัญที่ปภาณินวางแผนเอาไว้แล้วตั้งแต่ก่อนกลับเมืองไทย

“สวัสดีค่ะคุณแพม นุ้ยกำลังตามหาอยู่เชียว” อีกฝ่ายว่า “ขอโทษด้วยนะค่ะที่รบกวนนัดให้มาที่นี่ อยากให้คุณแพมได้เห็นงานเปิดตัวสินค้าของเราะค่ะ เพื่อมีปรับเปลี่ยนอะไรนอกเหนือจากนี้”

“เท่าที่เห็นก็ทำได้สินะค่ะ เตะตาดี” เธอออกความเห็นพร้อมรอยยิ้มอย่างมีอาชีพ ไม่มีทางเสียละที่จะทำให้ลูกค้าชุ่นเคื่องใจ ถึงแม้เจ้าแมวลีลัมนั้นจะดูหน้าตาประหลาด แถมไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับน้ำดื่มเพื่อสุขภาพเลย แม้แต่น้อย จนไม่รู้ว่อออร์กไนเซอร์คิดอย่างไรถึงใช้มันเป็นตัวแทนของงาน

“ค่ะ นุ้ยชอบแมว น่ารักดีใช้ไหมคะ”

ได้คำตอบทันใด ที่แท้ออร์กไนเซอร์ก็หลับหูหลับตาเอาใจลูกค้านั้นแหละ ยุคนี้นางที่อะไรก็ทาสแมวไปหมด เอาเถอะ อย่างน้อยก็ยังพอมีเหตุผลในการเลือกเจ้าตุ๊กตาตัวนี้มา

“อ้าว เจอกันพอดี มีคนที่นุ้ยอยากแนะนำให้คุณแพมเจอกะ”

หญิงสาวยิ้มค้าง ความเข้มข้นบินหนีหายไปหมดในพริบตาเมื่อได้เห็นร่างสูงที่นริศยาสะกิดเรียก

หนุ่มหล่อระดับสามเี่ยงชาติที่หญิงสาวมากมายหลงใหล แต่เป็นคนที่ไม่อยากเจอที่สุดในโลก...

คมคาย คิวสุนทร!

เขามาทำไม มาได้อย่างไร และทำไมเธอไม่รู้มาก่อน แถมดันต้องมาเจอกันตั้งแต่วันแรกๆ ที่เธอเริ่มออกงานเข้าสังคมนี่ะ

ถ้ารู้ล่วงหน้า เธอจะไม่ยอมรับนัดเด็ดขาด เสียลูกค้าก็ยอม!

“คุณแพมคะ นี่ คุณคมคาย คิวสุนทร เซเลบคนดังที่ให้เกียรติมาเป็นพิธีกรในงานเปิดตัวของเราะค่ะ” คนกลางไม่รู้เรื่องราวอะไรยังคงยิ้มแย้ม “คุณคมคะ นี่คุณแพม ปภาณิน พัฒนกิจเจริญย้ง ค่ะ เธอเป็นเจ้าของบริษัทมาร์เกตติงที่นุ้ยอยากให้มาทำงานด้วยมากๆ”

คมคายผุดยิ้มน้อยๆ คนอื่นอาจมองว่าเป็นมิตร แถมยังเสริมให้

ใบหน้าหล่อเหลาดูอ่อนโยนมากขึ้น แต่สำหรับปภาณิน มันคือรอยยิ้มปีศาจชัดๆ ปีศาจเจ้าเล่ห์ที่ควรหลีกให้ไกล อย่าเข้าไปข้องแวะ!

“สวัสดีครับ คุณปภาณิน พัฒนกิจเจริญยิ่ง”

หัวใจของหญิงสาวเต้นแรงขึ้นตามแรงอารมณ์ หรือตามองเขาเพื่อหาพิรุณ พอไม่เจออะไรก็ค่อยวางใจ อย่างน้อยๆ เธอก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรแปลกปลอมเลยพอจะกัดฟันทักตอบ

“สวัสดีค่ะ คุณคมคาย คิวสุนทร”

“ทั้งสองคนรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่าคะ” นริศยาถามอย่างเอะใจ ทำนองสงสัยว่าเหตุใดสองคนนี้ต้องเรียกชื่อและนามสกุลกันเต็มยศปานนั้น

“ไม่เคยค่ะ” ปภาณินรีบตอบ

“ผมรู้จักครับ” ชายหนุ่มตอบสบายๆ “ใครบ้างไม่รู้จักชื่อไอสาวคนเก่งแห่งบริษัทดาวรุ่งจากเมืองนอก ไม่ได้กลับเมืองไทยนานเลยนะครับ”

“อยู่ที่อื่นแล้วดีต่อสุขภาพจิตมากกว่านะค่ะ” เธอกระแทกเสียงต้องการให้เข้าใจว่าตัวการทำเสียสุขภาพจิตในประเทศนี้สำหรับเธอก็คือเขานั่นเอง

พนักงานคนหนึ่งเดินมาเรียกนริศยา หล่อนจึงขอตัว ทิ้งให้ปภาณินอยู่กับชายหนุ่มน้อยหน้าหวานโศก ทว่าดวงหน้าเจ้าเล่ห์เพียงลาง

หญิงสาวร่ำๆ อยากตามเจ้าของงานไป แต่ทำไม่ได้เลยได้แต่ยืนนิ่งสายตาสองคู่สบกันโดยบังเอิญ ก่อนเธอจะเป็นฝ่ายสละบทหน้า สงสัยฮึในลำคอ

ได้ยินเสียงหัวเราะตามมา เธอหันขวับอย่างเอาเรื่อง อ้าปากจะพูดคำเจ็บแสบ ก็พอดีเสียงหวานดังแทรกกลาง

“พี่คมขา มาถึงนานหรือยัง”

“เพิ่งมาครับ” เขาตอบ “ไม่ยกัรู้ว่าจีมางานนี้ด้วย”

“แหม พี่คมมาร่วมงานทั้งที น้องจีก็ต้องมาสิคะ มาให้กำลังใจ” เจ้าหล่อนอดอดอ้อนจนละ “จื๋นน่ารักมั้ยคะ เอ็นดูน้องจีหรือเปล่าเอ่ย”

ปภาณิกลอกตามองบน ถ้าไม่ติดว่ามีมารยาทคงหัวเราะกับมารยา
หญิงร่อยเล่เมื่อยกันไปแล้ว หญิงสาวมาใหม่ น่าจะอายุราวยี่สิบต้น เรียนจบ
หรือยังก็ไม่วู้ ผมยาวสีน้ำตาลอ่อนเคลียกลางแผ่นหลังขาวเนียนในชุด
เปิดไหล่เปิดหลัง ท่อนล่างเป็นกระโปรงผ้าหนาสั้นกุด โดยรวมแล้วเจ้าหล่อน
‘เปิด’ มากกว่า ‘ปิด’ เยะเชียวละ

‘ไม่เจอกันหลายปี ทำตัวเป็นตาแก่หลอกกินเด็กสินะ’ เธอค่อนข้างใจ

‘แล้วหนักหัวใคร’ ได้ยินเสียงตอบดังก้องกลับมา

‘เฮ้ะ ด่าฉันหรือ’ เธอโต้กลับ อารมณ์กรุ่น

‘เออสิ มีใครได้ยืนอีกนอกจากคุณ’

เธอซึ่งตามองคมคาย เขยีนทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ คุยกะหงะหงะกับ
ยายน้องจีที่บัดนี้คงแขนขาไม่ปล่อย แทบจะสิงร่างกันอยู่แล้ว

‘หะอะ ดูท่าว่าวลีที่ฉันได้ยินมาตลอดคงจริงสินะ แก่แล้วชอบหลอก
เด็ก’ เธอทอดอก เซ็ดหน้า

เขาแทบไม่เปลี่ยนสีหน้าเลยตอนเก็บปอยผมข้างแก้มของหญิงสาว
ทัดหูอย่างอ่อนโยน ขณะเสียงทุ้มกระแทกดังข้างหูของปภาณิก

‘อย่างน้อยเด็กก็สดๆ ซิงๆ เนื้อนุ่มกว่าสาวระดับดำ...นานค้ำปีแบบ
คุณนี่’

หมดสิ้นความอดทน กว่าจจะรู้สึกตัวกระเป๋าทิ้งจระเข้ราคาหกหลัก
ก็เหวี่ยงเข้าที่หน้าหล่อของชายหนุ่มเต็มแรง

‘ฉันเกลียดคุณ เกลียดจนไม่อยากเผาผี!’ เธอตะโกนดำเขาในใจ ส่ง
เสียงกระแทกให้เขารับฟังไปเต็มที่

ใช่แล้ว! เธอเกลียดเขาที่สุด นายคมคาย คิวสุนทร

อดีตสามีของเธอเอง...

๒

ก่อนจะเกลียดและโกรธจนถึงขั้นใช้กระเป๋าทดหน้าอย่างในวันนี้
คมคายกับภาณินเคยเป็นคู่รักหวานชื่น อย่างน้อยก็ถึงระดับเลือกแต่งงาน
กันตั้งแต่เพิ่งเรียนจบได้นิดเดียวเท่านั้น

แต่สุดท้ายกลับต้องแยกห่าง จุดเริ่มต้นการแตกสลายเริ่มต้นที่ไหน
กันหนอ...

คิดดูแล้วคงจะเป็นเพราะเจ้าปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติช่วงอันนี้มุน
กระมัง

ตอนนั้น ท่ามกลางบรรยากาศธรรมชาติอันกว้างใหญ่ของประเทศ
นิวซีแลนด์ ห้องฟ้าคำรามพร้อมพายุพัดโหมแรง ก่อนสายฟ้าฟาดลงมาใส่
พวกเขาทั้งสองคน

แม้รอดตายมาได้ แต่ชีวิตคู่กลับไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

“กรีด! อะไรงันคะเนีย อยู่ดีๆ เอากระเป๋ามาตีพี่คมทำไม”

เสียงแหลมวี้ดดังลั่นลานจัดงาน ทำเอาเหล่าพนักงานหันมองเป็น

ตาเดียว คนโดนกระเป๋าทบไม่ได้โว้ย เพียงยืนนั่งรากับหินผา แต่เป็นจිරติ
ที่ยืนอยู่ข้างกายเขาร้องโวยวายแทน

ยังไม่ทันตอบ เจ้าหล่อนก็เอากะเป๋ามาทุบปภาณินไม่ยั้งพลางกรีด
ร้องเหมือนคนเสียสติจนคนอื่นต้องมาช่วยกันดึงออกห่าง

ส่วนเธอก็...ตะลึงงันไปชั่วครู่

ไม่ยากเชื่อเลยว่าจะพิวล์ขาด ถึงกับลงมือเล่นงานเขาเข้าจนได้ ทั้ง
ที่คิดว่าตัวเองใจเย็นขึ้นมากแล้วเชียว

เวลาร่วมเจ็ดปีไม่ทำให้ความแค้นเลือนหายไปเลยแม้แต่เลี้ยวเดียว
มันยังคงคุกรุ่นอยู่ภายในอกไม่เคยจาง

ปภาณินสูดลมหายใจลึก พอตั่งสติได้แล้วก็รู้สึกเสียใจกับการกระทำ
ของตัวเอง เธอทำลายโอกาสทางการงานลงด้วยมือตัวเองแท้ๆ ถึงแม้จะมี
เขาเป็นต้นเหตุก็เถอะ

“เกิดอะไรขึ้นคะ” นริศยาเดินกึ่งวิ่งหน้าตื่น มองปภาณินกับคมคาย
สลับกันอย่างลับสน

“คือว่า...” เธอขยับปากจะสารภาพ ยอมรับความผิดเสียก่อนดีกว่า
โดนแฉเอง แต่ถูกสามีเก๋าชัดขึ้นเสียก่อน

“แมลงเกาะหน้าผมนะครับ”

“หา แมลง...เหอะคะ” เจ้าของงานงุนงง

“ครับ” เขาพยักหน้า เสียงเรียบเฉย “แมลงเกาะหน้าผม คุณปภาณิน
ตาไวเลยช่วยบดออกให้... ใช่มั้ยครับ”

เธอมองหน้าเขาอย่างตกใจ เห็นเขาไม่แสดงสีหน้าล้อเล่น แสดงว่า
อยากจะช่วยปกปิดความผิดของเธอสินะ

“อะ แมลงวันหัวเขียว ตัวใหญ่ด้วยนะคะ เกาะหน้าคุณคมคาย จัน
เลยไล่มัน” เธอยิ้ม ทำตาใสซื่อ

ในเมื่อเปิดช่องให้แบบนี้ เธอก็ขอตามน้ำไปด้วยก่อนละ

“แมลงวันอะไรกัน จิไม่เห็นมีสักตัว” สาวอายุน้อยโวย ชี้น้ำปภาณิน

“เห็นแต่ยายคนนี้อากระเป๋าฟาดหน้าฟัดค้มต่างหาก”

“จ๊ ออย่าเสียมารยาทสิ” คมคายหันไปดู แล้วหันมาทางนริศยา “ผมว่าเราเริ่มบริพงานกันดีกว่า ออย่าเสียเวลาเลย”

“เอางี้ก็ได้ละ เชิญคุณคมทางนี้”

ก่อนจะเดินจากไป ชายหนุ่มปรายตามองทางภาณินชั่วครู่ เห็นเธอส่งสายตากลับมาแค่แวบเดียวแล้วหันไปมองทางอื่น

เสียงแว่วในหู ได้ยินเพียงแค่เขาคนเดียว ไม่มีใครอื่นได้ยินอีก

‘คุณช่วยฉันทำไม’

‘อยากให้ผมบอกทุกคนว่าคุณทำร้ายผมอย่างไม่มีเหตุผลหรือไง’

‘ถ้าคุณอยากทำ ฉันก็ไม่สนหรอก!’

‘หึ ปากเก่งไม่เปลี่ยน ขอบคุณสักคำก็ไม่มี สบายใจได้ ผมไม่ได้ทำเพื่อคุณ แต่ไม่อยากเสียงานเสียการต่างหาก’

คมคายเดินห่างออกไปพอสมควรแล้ว แต่ก่อนจะไกลกันมากกว่านี้ เขาก็หันกลับมาสบตาแค่เสี้ยววินาที พร้อมกับใช้เสียงดังล้อสารผ่านช่องทางจิตภาณินที่ทำให้เธอเป็นเดือดเป็นแค้นจนอยากตามไปตบเขาอีกรอบ

‘ไม่ได้เจอกันนาน ทำตัวไร้สาระไม่เปลี่ยนแปลงเลยนะคุณ’

“ไอ้...” หญิงสาวพลอหลุดเสียงดังอย่างลืมหื้ม ก่อนต้องปิดปากทันควันตอนทุกคนชะงักหันมามองเป็นตาเดียว เธอฝืนยิ้มตอบ โบกมือให้ “ไม่มีอะไรค่ะ แมลงเกาะหน้า น่ารำคาญจังเลยนะคะ เหะๆ”

ระหว่างหาที่นั่งรองานเปิดตัวเริ่ม ได้ยินเสียงแมงงานอย่างนริศยาเอ่ยกับพนักงานว่าให้หยาำจัดแมลงมาจัดการด้วย กลัวแมลงวันเกาะหน้าแขกอีก!

ตอนงานเริ่ม ภาณินตั้งใจจะนั่งสังเกตการณ์แถวหลังๆ แต่นริศยาดึงตัวให้นั่งด้านหน้าด้วยกัน ทำให้เธอต้องยอมตามอย่างเสียไม่ได้

นั่งอยู่ชั่วครู่คู่ควงของคมคายก็มานั่งเก้าอี้ตัวข้างๆ อีกฝ่ายชะงักไป

เล็กน้อย แต่แล้วก็เซิดหน้า นิ่งหลังตรง แอ่นอก ตาเป็นประกายมองจ้อง
ทางหน้าเวทีไม่กะพริบ

อะไรจะคลั่งไคล้ขนาดนั้น

ปภาณินคิดอย่างหลุดหิจิต ตาแก่อลอลงเด็กเอ๊ย อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ
แล้วยังคงเด็กอีก ไม่เจียมสังขารเอาเสียเลย

ที่คิดเนียไม่ใช่ว่าสนใจหรือหึงหอรอกนะ สมเพชต่างหาก!

“สวัสดีครับทุกท่าน ยินดีต้อนรับเข้าสู่งานเปิดตัว พิต เอ็นแวย์
เครื่องดื่มเพื่อสุขภาพที่ดี...ทุกที่ทุกเวลา สำหรับคนรุ่นใหม่ครับ” คมคายพูด
เสียงดังฟังชัด มีจังหวะจะโคนปลูกเร้าความสนใจ เสียงของเขามีเสน่ห์
น่าฟัง ไม่แปลกเลยที่จะโด่งดัง

เสียงนี้...ครั้งหนึ่งเธอเองก็เคยตกหลุมพรางมาแล้ว

หญิงสาวขบฟัน ช่มอารมณ์นับหนึ่งถึงสิบไปเกือบร้อยรอบเพื่อให้
ตัวเองทนนิ่งฟังอยู่นจนจบงาน ทั้งที่เกิดอาการกระตุกอยู่ภายในหลายครา

เวรกรรมอะไรทำให้การกลับมาเยือนประเทศบ้านเกิดครั้งแรกในรอบ
เจ็ดปี พาดันบันดาลให้เธอเจอคนที่ไม่อยากเห็นหน้าที่สุดเข้าตั้งแต่การ
ออกงานครั้งแรกกันนะ

หรือจนแล้วจนรอด ชะตาของเธอกับเขาจะไม่มีวันหลีกเลี่ยงกันได้

“นุ้ยขอบคุณทั้งคุณคมและคุณแพมมากเลยนะคะที่อุตสาหะมากัน”
นริศยาเอ่ยกับทั้งสอง “ถ้าไม่ได้คุณคม งานนุ้ยต้องล่มไม่เป็นท่าแน่เลย”

“ไม่เป็นไรครับ ถือว่าช่วยเหลือกัน คนในแวดวงเดียวกันนี่เอง”
คมคายส่งรอยยิ้มเยี่ยงเทพบุตร

“แพมเรียนรู้อะไรเยอะเลยอะ น่าจะเริ่มงานได้ทันที” ปภาณินรีบบอก

“ผมดีใจนะครับที่ทำประโยชน์ให้คุณปภาณินได้บ้าง”

“ฉันพูดกับคุณนุ้ยอะ คุณคมคาย” เธอยิ้มเย็นให้เขา “ไม่ใช่คุณ”

“เอ๊ะ เรื่องอะไรมาว่าพี่คม ไร้มารยาทจริงเชียว” จีรติพูดแทรกอย่าง
ไม่พอใจ

“ใครกันแน่ไม่รู้จักมารยาท” เธอเลิกคิ้ว ปรายตาอย่างเย็นชา

“น้องจีจี้รับ อย่าพูดอย่างนั้น” คมคายทำเสียงเข้ม

หญิงสาวอ่อนวัยทำหน้าอ แต่ไม่กลัสดอีก

“เอาเป็นว่าหุ้ยชอบคุณอีกครั้งนะคะ” นริศยาเห็นบรรยากาศชักไม่ค่อยดีเลยรีบตัดบท เริ่มรู้สึกได้ว่าสองคนนี้ยังงักกันนะ

“นั่นแหละค่ะ” ปภาณินยกมือไหว้ ยิ้มหวานให้อีกฝ่าย โดยไม่ปรายตามองคนที่เหลือแม้แต่หน่อย

ทางด้านคมคายก็ถูกดึงตัวไปเช่นกัน แต่ก่อนไปเขาหันมองทางหญิงสาว ก่อนยื่นหน้าไปกระซิบเบาๆ ได้ยินกันเพียงสองคนว่า

“เมื่อเดือนก่อนผมเจอพ่อแม่คุณมา เห็นว่าพวกท่านคิดถึงคุณมากนี่ บางทีคุณกลับมาคราวนี้น่าจะไปอยู่ต่างจังหวัดกับพวกท่านนะ”

“คุณคิดจะหลอกให้ฉันย้ายกลับบ้าน จะได้ไม่เป็นคู่แข่งใช่ไหมล่ะ” เธอตอบลวดโรฟัน มั่นใจว่าเขาต้องรู้แน่ว่าหลังไปอยู่ต่างประเทศเธอเปิดบริษัทประเภทเดียวกับเขา “อยู่ให้ห่างพ่อแม่ฉันดีกว่า อย่าใช้พวกท่านเป็นหมาก”

“ผมแค่ดีกับพวกท่านต่างหาก ถึงยังงักพวกท่านก็รักผมเหมือนลูกคนหนึ่งอยู่แล้ว”

เขาตอบแล้วเดินจากไป ทิ้งให้ปภาณินยืนมอง ชุ่นเคื่องอยู่ตอนแรกก่อนเปลี่ยนเป็นยิ้ม

เธอจะทำเป็นคุย ถึงอย่างไรพ่อแม่เธอก็ไม่รักเขาเท่าลูกสาวตัวจริงหรอก มิเช่นนั้นทั้งสองคงได้เปิดเผยความลับสำคัญที่คมคายรู้เมื่อไหร่เป็นต้องได้ตะลึงไปแล้วแน่

ความลับสำคัญที่เธอบังคับทั้งคู่ไว้ตลอดหลายปีที่ผ่านมาว่า เป็นตายอย่างไรก็ห้ามบอกอดีตสามีเด็ดขาด

ขนาดเป็นคนช่างคิด ช่างวางแผน เตรียมรับมือเรื่องไม่คาดฝันเอาไว้หมด แต่ภานิณไม่เคยคิดมาก่อนว่าวันแรกของการกลับมาออกหน้าในสังคมไทยจะวุ่นได้ปานนี้

หลังงานอีเวนต์จบ เธอเรียกแท็กซี่ให้มาส่งยังบ้านสีขาวออกแบบสไตล์เรโทรซึ่งตั้งอยู่ภายในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่ง ที่นี้เป็นโครงการของลุงเธอเอง เมื่อรู้ว่าหลานสาวคนโปรดจะกลับมาอยู่ไทย อีกฝ่ายเลยจัดแจงยกบ้านตัวอย่างที่เหลือให้เธอพักระหว่างคิดขยับขยายไปไหน

เมื่อหญิงสาวเดินเข้าไปในบ้าน ครูเดี๋ยวก็นึกถึงวัยกลางคนร่างท้วมหน้าตาใจดีก้าวออกมาจากครัวที่อยู่ด้านหลัง

“กลับมาแล้วเหรอะคุณแพม”

“ค่ะป้านิม”

“เห็นตอนแรกคุณแพมบอกเอาไว้ว่าจะไปงานลูกค้า น่าจะกลับช้าไม่ใช่เหรอะ”

ป้านิมเป็นแม่บ้านที่ทำงานให้แก่บริษัทในเครือญาติเธอ ไว้ใจได้ ในช่วงแรกของการย้ายกลับมาไทยเธอจึงจ้างอีกฝ่ายให้คอยมาช่วยทำความสะอาดและดูแลเรื่องต่าง ๆ

“ตอนแรกก็คิดว่าจะเป็นอย่างนั้นละค่ะ พอดีว่า...สถานการณ์ไม่ได้ดังใจนิดหน่อย เลยตัดบทกลับเร็วดีกว่า”

ภานิณบอกแค่นั้น ไม่อยากบรรยายเพิ่มเติมว่าทำไมได้ตั้งใจคือการเจอหน้าคนรักเก่าโดยไม่คาดฝัน

“หิวไหมคะ ป้าทำอาหารไว้เยอะเลย แต่แช่ตู้เย็นหมดแล้ว จะได้เอามาอุ่นให้”

“ไม่เป็นไรค่ะ ป้ากลับไปพักผ่อน ถ้าแพมหิวจะจัดการเอง”

“ตกลงค่ะ”

“แล้วสกายเป็นยังไงคะ”

“สบายดีค่ะ รู้สึกว่าจะปรับตัวกับอากาศเมืองไทยได้ดีมากขึ้นเรื่อยๆ

วันนี้บอกป๊าว่าไม่ค่อยอึดอัดแล้ว วึ่งเล่นในสนามหมู่บ้านใหญ่เลย”

ปภาณินยิ้มด้วยความพอใจหลังจากได้ยินเช่นนั้น เป็นรอยยิ้มที่ดูอ่อนโยนน่ารัก ชนิดที่ต่อให้คนปากร้ายอย่างคมคายมาเห็นก็คงต้องหลงเสน่ห์เป็นแน่

ห้านาที่ถัดมาหลังจากป้านิมกลับไปแล้วเธอเดินขึ้นไปชั้นสอง ก่อนเคาะประตูห้องหนึ่งที่มีป้ายภาษาอังกฤษเขียนว่า Sky ห้อยไว้

เธอเคาะประตูสักพักหนึ่ง ไม่มีคำตอบกลับมาเป็นประโยค แต่เป็นเสียงที่เธอได้ยินภายในหัวแทน

‘คุณแม่ใช้ไหมครับ เข้ามาเลย’

เธอเปิดประตูเข้าไป มันเป็นห้องนอนที่ตกแต่งอย่างมีสีสัน เฟอร์นิเจอร์หนังสือ ของเล่น เข้ากับเด็กชายวัยย่างเจ็ดขวบซึ่งกำลังนอนคว่ำอยู่บนเตียง เจ้าของห้องเป็นเด็กผิวขาวผ่อง คิ้วได้รูป ขนตาอน ปากอมชมพู เรียกได้ว่าฉายแววชัดว่าหน้าตาดีตั้งแต่วัยเท่านี้

‘คุณแม่กลับมาเร็วจัง’

เสียงเขาดังในหัวเธออีกขณะโดดจากเตียงแล้วพุ่งเข้ามากอดเธอผู้เป็นแม่ไว้ ปภาณินลูบศีรษะลูกชายแผ่วเบาด้วยความรัก ก่อนเปิดปากพูด

“แม่บอกแล้วไงว่าให้พูด อย่าใช้กระเสจิต จะได้ฝึกออกเสียงภาษาไทยด้วย”

“สกายว่าคิดในหัวก็ออกเสียงเหมือนกันนี่ครับ” เด็กน้อยบอก

“ช่างแกตัวนะเรา” เธอหยิกแก้มเขา “วันนี้เป็นยังไงบ้าง เห็นป้านิมเขาก็บอกว่าลูกเริ่มชินกับอากาศร้อนแล้วหรือ”

“ใช่ครับ สบายมากเลย แล้วคุณแม่เป็นยังไงบ้าง”

ตอนเขาเงยหน้ามองเธอแล้วยิ้มกว้างแบบนี้ ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าทำให้คิดถึงเขาคอนัน ครึ่งหนึ่งที่หลอมรวมเป็นเลือดเนื้อตรงหน้า

“แม่คงต้องบอกว่าสนุกนะ มีเรื่องไม่คาดฝันเยอะเลย” เธอตอบ

ลูกชาย พลังคิดแย้มคมคายอยู่ในใจ

 อิตาบ้านั้นทำเป็นปากดี ถ้ารู้ว่าตัวเองมีลูกชายตัวโตขนาดนี้อยู่ อยาก
รู้เหมือนกันว่าจะตกใจแค่ไหน

๓

ก่อนหน้านี้จะมีปัญหากันแบบในปัจจุบันนี้ ปภาณินและคมคายคือแบบอย่างคู่รักที่ใครก็ต้องอิจฉา ทั้งสวยหล่อสมกัน สมัยเรียนมหาวิทยาลัยทั้งคู่เรียนคณะเดียวกัน ฝ่ายหญิงเป็นคนสวยระดับดาวคณะ ฉลาด เรียนเก่ง อนาคตเกียรติยศอันดับหนึ่ง ส่วนฝ่ายชายนั้นก็เป็न्दาราหนุ่มหล่อสุดร้อนแรงที่มีงานล้น ทั้งเล่นหนังและซีรี่ย์ระดับโลก

แต่สำหรับสังคมวงกว้างแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาคบหากัน

เหตุเกิดจากความต้องการของทั้งสองฝั่ง ปภาณินไม่ต้องการเป็นข่าว เธอรักความเป็นส่วนตัวมาก ส่วนคมคายนั้นทั้งทางผู้จัดการและต้นสังกัดอยากให้รักษาภาพลักษณ์ดารานุ่มสุดหล่อที่ไม่มีเรื่องรักใคร่ไว้ก่อน เรื่องการคบหาของทั้งคู่จึงมีคนรู้แค่เพียงไม่กี่คน กระนั้นในหมู่คนที่รู้ต่างเข้าใจดีว่าพวกเขาจริงใจต่อกันแค่ไหน

ด้วยอายุน้อย ฮอว์โมเนกกำลังพลุ่งพล่าน ยังไม่ทันสอบปลายภาค เทอมสุดท้ายของปีสี่ด้วยซ้ำ ชายหนุ่มก็เร่งรัดให้และพ่อแม่ไปทาบทามสู่ขอปภาณิน

“ฮึ้ย! ทำอะไรร้อนนัก” แจ่มจันทร์ผู้เป็นแม่หัวหน้า “ยังเรียนไม่จบกันเลย...จะจบหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“โอ้ แม่ ไหงพูดไม่ให้กำลังใจผมอย่างนั้น ถึงลูกแม่จะเรียนไม่เก่งอะไรมาก แต่ก็พอไปวัดไปวานะครับ และผมก็กำลังจะเรียนจบในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าแล้วด้วย” เขาโอตครวญ

“ฉันจะไปรู้ละ เห็นแกเอาแต่ถ่ายแบบถ่ายละคร ยังนึกว่าดริ๊อปเรียนไปแล้วเสียอีก”

เขาโคลงศีรษะอ่อนใจ พ่อแม่เลี้ยงเขาอย่างอิสระ ปล่อยให้ลูกชายเลือกทางเดินตามแต่ใจ ไม่คอยจู้จี้จ๋าย มั่นก็ติดอยู่หรอก แต่พักหลังๆ ชักจะปล่อยเกินไปหรือเปล่า เล่นไม่สนใจเลยว่าลูกจะเรียนถึงไหนแล้วบ้าง

“ถ้าใกล้จะเรียนจบ ทำไมไม่รอละเอียดหน่อย ให้พ่อกับแม่รีบไปสู้ออหนูแพมทำไม” ธีรณผู้เป็นพ่อถามบ้าง

“หรือว่าแกทำหนูแพมท้อง!” แม่เบิกตากว้าง ยกมือทาบอก

“ไปกันใหญ่แล้ว” เขาถอนหายใจ “เปล่าครับ ยังไม่ได้ท้อง”

“หมายความว่าในอนาคตคิดจะท้องหรือ” พ่อโน้มตัวมาใกล้

“ถ้าหากเราสองคนแต่งงานกัน มันแปลกตรงไหนล่ะครับ”

“มันก็จริง” พ่อพยักหน้า หันไปคุยกับแม่ “พ่อว่าก็จัดการไปสู้ออหนูแพมมาให้เจ้าคมมันเถอะ เห็นๆ อยู่ว่าลูกเรามันรักดี จะชิงสุกก่อนห่ามยังรู้จักวางแผน เพื่อพลัดขึ้นมาก็พร้อมเลี้ยงเลย”

“พ่อ!” เขาเหลืออกตา

“ตกลง ขอก็ขอ” ผู้เป็นแม่คล้อยตาม “อันที่จริงแม่ก็เอ็นดูหนูแพมอยู่แล้ว ได้มาเป็นสะใภ้ก็ดีเหมือนกัน”

“จริง ใครจะทนลูกชายเราได้เหมือนหนูแพม” พ่อยิ้มกว้าง “แล้วอย่าลืมผลิตหลานมาให้พ่อแม่อุ่นใจๆ ละ”

ชายหนุ่มไม่ได้แต่สายศีรษะ ครั้นจะอธิบายให้บุพการีฟังว่าเขาและปภาณินไม่ได้คิดจะแต่งงานกันเพราะอยากมีลูกกันใช้เสียหน่อย แค่เพียง

อยากใช้ชีวิตร่วมกัน ให้สมกับความรักล้นปรี่ที่พวกเขามีต่อกันเท่านั้นเอง
สำหรับทั้งสอง การแต่งงานคือผลลัพธ์ของความรักอันแสนร้อนแรง
และโรแมนติค

พ่อแม่ทางฝ่ายหญิงไม่ขัดข้องเช่นกัน พวกเขาเห็นว่าคนๆนี้เป็นคนดี
อีกทั้งสองฝ่ายก็เข้ากันได้จึงยินยอมยกลูกสาวให้ ดังนั้นในอีกสามเดือน
ต่อมา คู่หมั้นมือใหม่จึงเกิดขึ้นบนโลกอีกหนึ่งคู่

จากนั้นหลังเรียนจบ ทั้งสองก็แต่งงานกันอย่างเรียบง่ายถึงลับๆ ที่
ต่างจังหวัด มีเพียงคนสนิทเท่านั้นที่ได้รับเชิญ งานอบอุ่นเป็นกันเอง เปี่ยม
ด้วยบรรยากาศแห่งความรัก เย็นวันนั้นคู่บ่าวสาวเดินทางไปฮันนีมูนทันที
เวลานั้นต่างคาดหวังว่าจะใช้ชีวิตร่วมกันตลอดไป ไม่มีสิ่งใดมาพราก
พวกเขาจากกัน...ยกเว้นความตาย

กระทั่งเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้น

ปภาณินเลือกนิวซีแลนด์เป็นจุดหมายปลายทาง เธอชอบภูมิประเทศ
สวยงามเป็นธรรมชาติของที่นี่มาก ทั้งสองเดินทางรอบเกาะใต้^๑โดยเช่ารถ
ขับ ค่อยๆ เดินทางไม่รีบร้อน ตื่นเต้นกับบรรยากาศ...รวมถึงกันและกัน

ไม่นานก็พบว่าผ่านไปหนึ่งสัปดาห์พายุจะพัดเข้าเกาะ ตามด้วยแผ่นดิน
ไหวระลอกใหญ่ ทั้งสองติดอยู่ในกระท่อมไม้ของรีสอร์ตที่ตั้งอยู่บนเนินริม
ทะเลสาบ แต่ละหลังห่างกันเพื่อความเป็นส่วนตัว

ลมกรรโชกแรงได้ยินเสียงดังหวีดหวิวรอบด้าน หญิงสาวตัวลั่นอย่าง
หัวนวิตก กลัวไปสารพัดว่าจะเกิดเหตุร้าย เช่น กระท่อมน้อยปลิวไปตามลม
หรือไม่ก็แผ่นดินไหวทำให้มันพังลงมาล้มทับ

^๑ South Island of New Zealand เป็นหนึ่งในเกาะหลักของประเทศนิวซีแลนด์ เมืองที่ใหญ่
ที่สุดคือไครสต์เชิร์ช (Christchurch) เกาะใต้มีสถานที่ธรรมชาติที่สวยงามมากมาย จึงเป็นที่
นิยมของนักท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยวขึ้นชื่อ เช่น ทะเลสาบเทคาโป (Lake Tekapo) อุทยาน
แห่งชาติเมานต์คุก (Mount Cook National Park) เมืองควีนส์ทาวน์ (Queenstown) ฯลฯ

ถ้าหนิไม่ทันคงได้กลายเป็นผีเอเซียในฟ้าประเทศนิวซีแลนด์แน่ๆ
 “คม...แพมยังไม่อยากตาย” เธอบอกเขาเสียงสั่นพร่ำ
 ชายหนุ่มเข้าใจความหวาดกลัวของภรรยาชั่ววูบใหม่ปลามันดี เขาโอบ
 กอดเธอแนบอกรอย่างอ่อนโยน พลังปลอบใจ
 “ไม่เป็นไรหรอก ก็แค่พายุ อีกเดี๋ยวมันก็ผ่านไปอยู่แล้ว”
 “แน่เทร่อ มันรุนแรงมากเลยนะ ไหนจะแผ่นดินไหวอีก”
 “จุดศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ห่างจากเมืองที่เราอยู่ตอนนี้ตั้งเยอะ ต่อ
 ให้มีอาฟเตอร์ช็อกก็ไม่กระทบเราหรอก” เขาว่า ดันตัวปฏิกิริยาจากไอลอก
 เซยคางเธอขึ้นมาสบตาเขาแว่หนึ่ง “ต่อให้เกิดอะไรขึ้น ผมสัญญาว่าจะอยู่
 เคียงข้างแพม ไม่ปล่อยให้คลาดไปไหนเด็ดขาด”
 “สัญญาแล้วนะ” เธอขอความมั่นใจ
 “แน่นอน” เขาตอบหนักแน่น
 ร่างเพรียวบางซบลงกับแผงอกแน่นของสามีอย่างอุ่นใจ เธอมั่นใจว่า
 คมคายจะต้องปกป้องเธอได้แน่ เขาไม่เคยผิดคำพูด
 ทันใด...เสียงฟ้าร้องก็ดังสนั่น พร้อมกับไฟในกระท่อมดับพรึบเหลือ
 เพียงความมืดมิด!

คนเป็นภรรยากรี๊ดร้อง หลับตาปิดหู ขณะสายฟ้าแลบจนทำให้ฟ้า
 สว่างขึ้นชั่ววินาที คมคายหน้าเครียด ได้แต่กอดหญิงสาว ไม่รู้จะพูดอะไร
 เพื่อให้คลายกังวล เห็นได้ชัดว่าทุกอย่างรอบตัวช่างน่ากลัวจริงๆ แม้แต่ชาย
 หนุ่มมอกสามศอกอย่างเขายังต้องยอมรับ

เวรกรรม รู้แบบนี้ไม่เลือกมาฮันนีมูนที่นี่ก็ดีหรอก ผิดที่ผิดเวลา
 จริงๆ...หนุ่มหล่อนี้ก็อย่างห่อเหี่ยว

ด้านนอกสภาพอากาศยังคงบ้าคลั่ง ลมรุนแรงสลับกับฟ้าแลบฟ้าร้อง
 คู่ข้าวใหม่ปลามันกอดกันกลมอยู่บนเตียง ไม่สามารถข่มตาหลับได้ ไฟฟ้าก็
 ไม่มีใช้งานจนบัดนี้ จะขอความช่วยเหลือจากใครก็คงไม่มีประโยชน์ เมื่อครู
 เขาลองโทรศัพท์ไปหาříเซปชั่น ปรากฏว่าใช้งานไม่ได้ หรือต่อให้โทร. ติดก็

คงไม่มีใครบ้าบินฝ่าพายุหนักมารับพวกเขา

เปรี๊ยะ!

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวทำเอาทั้งสองสะดุ้งโหยง อสนีบาตสร้างแรงสั่นสะเทือนถึงภายในกระท่อม ปภาณินมองหน้าสามี แว่หวาดหวั่นฉายชัดในดวงตา รู้สึกเหมือนช่องท้องบิดกันเป็นเกลียว ไม่เคยกลัวอะไรขนาดนี้มาก่อน

“คม...” เธอเอ่ยชื่อเขาเสียงแผ่ว

“หลับตานะแพม เราจะไม่เป็นอะไร”

“แต่เสียงนั้น มันเกิดอะไรขึ้น”

“คงเป็นฟ้าผ่ามั้ง อาจจะผ่าใกล้ๆ แถ่นี้” เขาไม่แน่ใจ

หญิงสาวเบิกตาโต ทั้งตกใจและทิ้งไปในคราวเดียว เธอไม่เคยเห็นฟ้าผ่าของจริงเลยสักครั้ง ความกล้าปนบ้าไม่รู้ผุดมาจากไหน อยู่ๆ ก็ทำให้เธอยืนตัวขึ้นยืนชะเง้อมองทางหน้าต่าง

“แพมทำอะไร” คมคายงุนงง

“อยากเห็นว่ามันผ่าตรงไหน” เธอตอบ

“อย่า! มันอันตราย” เขาริบห้าม

“ฟ้าคงไม่ผ่าที่เดิมติดๆ กันหรอก เราแค่แถมประตูออกไปมองหาก็ได้ แพมแค่อยากเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างข้างนอกนั่น”

ในที่สุดเขาก็ยินยอมอย่างไม่เต็มใจ ไม่ลืมหำชับภรรยาว่าห้ามออกไปไกลเกินกว่าหน้ากระท่อมเด็ดขาด เธอรับปาก

ทั้งสองเปิดประตู ด้านนอกมืดครึ้มราวกลางคืนทั้งที่เพิ่งจะเที่ยงวันเท่านั้น ฝนขาดช่วงไปบ้างแล้ว ทั้งไฉ่เพียงลมคลั่งและฟ้าคำรามเป็นพักๆ

แล้วพวกเขาก็เห็น...ต้นไม้ใหญ่ห่างจากที่พักไปประมาณร้อยเมตร มันมีสภาพไม่ต่างจากที่เคยเห็นตอนเข้าพักครั้งแรก ยังคงตั้งตระหง่านแผ่กิ่งก้านสาขา คมคายคาดเดาว่ามันคงมีอายุหลายสิบปีแล้ว ทว่าบัดนี้กิ่งก้านเหล่านั้นไม่เหลือใบเขียว เป็นเพียงซากไม้สีดำเหมือนถ่าน

แสงแวบจากท้องฟ้าทำให้เห็นได้ถนัดตาว่ามันถูกฟ้าผ่าจนตายเสียแล้ว...

กลิ่นไหม้โชยมาสัมผัสจมูกเพียงเบาบาง ปภาณินเบือนหน้า จับมือชายหนุ่มแน่น เอ่ยเสียงแผ่ว

“เข้าห้องกันเถอะ”

ยังไม่ทันขยับตัว เสียงครืนก็ดังสนั่นราวกับเกิดขึ้นข้างตัว แล้วทันใดสิ่งไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

แสงสว่างวาบทำให้หญิงสาวตาพร่าไปชั่วขณะ ตามมาด้วยความร้อนและเสียงดังเหมือนฟ้าถล่มส่งผลให้หูอื้อจับปล้น มือที่เกาะกุมกันไว้หลุดจากกัน

ฟ้าผ่าลงมาตรงกลางระหว่างพวกเขาอย่างไม่น่าเชื่อ!

ยังไม่ตาย...

นั่นคือความคิดแรกที่แวบเข้ามาในหัวของปภาณินเมื่อเธอรู้สึกตัว
แสงแดดสีทองส่องกระทบใบหน้าที่ให้ความร้อนนิตๆ

เธอขยับตัวลุกขึ้นนั่ง ถึงได้รู้ตัวว่าเมื่อคืนนอนอยู่กลางดินเฉอะแฉะ
หน้ากระท่อมนั่นเอง

หญิงสาวพยายามคิดถึงเหตุการณ์คืนก่อน แล้วก็เบิกตากว้างเมื่อจำ
ได้ชัดเจนว่า...เธอกับคมคายโดนฟ้าผ่า!

ปภาณินรีบสำรวจร่างกายตัวเองทันที ก่อนผ่นลมหายใจยาวเมื่อพบว่า
มันยังปกติดี ไม่มีส่วนไหนสึกหรอหรือหายไป จะมีก็แต่เสื้อผ้าเลอะเทอะ
เปรอะทั้งน้ำฝน น้ำขังและดินโคลน สภาพดูไม่จืดนัก

ข้างกันคมคายนอนแผ่หลายอยู่ เขายังไม่ได้สติ บอกไม่ถูกว่าอาการ
หนักหรือไม่ ทว่าเท่าที่มองจากภายนอกก็ยังไม่ปกติอยู่

เธอเอื้อมมือหมายจะปลุกเขา พอได้ได้ยินเสียงโหวกเหวกเป็นภาษา
อังกฤษพร้อมกับชายหญิงวัยกลางคนซึ่งเธอจำได้ว่าเป็นเจ้าของรีสอร์ทเล็กๆ

แห่งนี้ปราดเข้ามาหา ฝ่ายชายประคองร่างคมคายแล้วเขย่าตัว ส่วนฝ่ายหญิงก็เข้ามาแตะไหล่ด้วยสีหน้าวิตก

“Oh My God! Are you alright?” หญิงวัยกลางคนถามอาการของเธอ

“Yes...” เธอกำลังจะตอบว่าไม่เป็นไร แต่แล้วก็ชะงัก ก่อนส่ายศีรษะ “Actually, no.”

ภาณินอยากอธิบายว่าเมื่อคืนเธอกับคมคายโดนฟ้าผ่า แต่นึกได้ว่าควรดูอาการคมคายก่อน เธอรีบถามชายเจ้าของรีสอร์ท

“How is he?”

“He looks fine.” อีกฝ่ายตอบแล้วถามกลับว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น เธอบอกพวกเขา แน่หนอว่าทั้งสองมีสีหน้าไม่เชื่อสักเท่าไรนัก เพราะนอกจากตัวเธอและคมคายจะยังมีชีวิตอยู่ในสภาพที่ห่างไกลจากคำว่าไหม้เกรียมแล้ว พื้นดินบริเวณนั้นยังปกติดีอีกด้วย มีเพียงจุดสีดำเล็กๆ เท่าขอบแก้วกาแฟที่หากไม่สังเกตก็คงไม่เห็นใกล้กับที่เธอนอนสลบอยู่เท่านั้นเอง

ภาณินไม่โทษเจ้าของรีสอร์ทที่ไม่เชื่อ เพราะขนาดเธอเองยังไม่อยากเชื่อเลย ถ้าไม่ตื่นขึ้นมากลางดึกก็คงคิดว่าฝันไปเช่นกัน

เสียงกระแอมดังจากปากคมคาย เธอรีบปราดไปหาเขาทันที ถามอย่างเป็นห่วง

“คมเป็นอะไรไหม”

“ปวดหัวนิดหน่อย” เขาจับศีรษะตัวเองแล้วเบ้หน้า “เกิดอะไรขึ้นเมื่อคืน...”

“ทำไมเรายังยังไม่ตาย ฟ้าผ่าเราสองคนไม่ใช่หรือ”

“แพมก็ไม่รู้เหมือนกัน” เธอส่ายหน้าจนปัญญากับคำถามของเธอ อยากบอกว่าตัวเองงุนงงไม่แพ้กัน ก่อนจะฉุกคิดขึ้นได้ว่า...

เมื่อก็...เขาพูดออกเสียงหรือเปล่า

เธอได้ยินเสียงเขาแน่ๆ เลยตอบไปเช่นนั้น แต่พอนึกดูดีๆ ปากของ

เขาไม่ได้ขยับเลยสักนิด

ด้านคมคายก็ชะงักไปเช่นกัน เขาหันขวับ จ้องหน้าภาณิณอย่างตกใจ
ทำไมเธอได้ยินเสียงในหัวเขา...

สองสามีภรรยาเจ้าของรีสอร์ทมองพวกเขาด้วยแวตาสงสัย

คมคายเองก็มีท่าทางประหลาดใจขึ้นมาบ้าง เขาเป็นคนบอกสองคน
นั้นว่า “ผมไม่ใช่ใครแล้วครับ ขอขอบคุณมากที่เป็นห่วง”

“แน่ใจนะ” ชายวัยกลางคนถาม

“ครับ” เขาพยักหน้า

“ฉันถามอะไรก็เรียกได้ ไฟฟ้าติดแล้ว แต่โทรศัพท์ยังใช้การไม่ได้
ช่างกำลังมาซ่อม เมื่อคืนพายุหนักเหลือเกินทำเอาเสียหายกันไปหมด”

ชายหนุ่มบอกว่าเขาเข้าใจดีว่าเป็นเหตุสุดวิสัยและไม่คิดจะร้องเรียน
อีกฝ่ายมีท่าทีโล่งอก ช่วยพยุงเขาจากพื้น จากนั้นจึงลากลับ

เมื่ออยู่กันตามลำพัง ภาณิณถามเขาอย่างลึกลับ

“คมถามแหม่ว่าทำไมเราถึงยังไม่ตายใช่ไหม แหมไม่ได้คิดไปเอง”

“ใช่ ผมคิดอย่างนั้น” เขาตอบ คิ้วขมวด “แต่...ผมไม่ได้พูดมันออกมา”

ความเย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็งแล่นผ่านตัวร่างของหญิงสาว ทั้งความ
เย็นเยือกตั้งแต่หัวจดเท้าให้คงอยู่ ภาณิณเผลอคิดอย่างตระหนก

‘ฉันได้ยินจริงๆ นะ’

“ผมไม่ได้ว่าแหมโกหก”

คมคายรีบบอก ยิ่งทำให้เธอตกใจมากขึ้นไปอีก

“คม...ว่าไงนะ”

“แหมไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรหรอก เราสองคนคงจะสื่อใจกันได้
แค่มองตากันก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายคิดอะไร ผมเชื่อว่าแหม ‘เข้าใจ’ สิ่งที่ผมคิด”

“ก็อาจจะเป็นอย่างนั้น” เธอเห็นด้วย

‘แต่ก็แปลก ฉันได้ยินเสียงคมจริงๆ นี่นา’

“บางทีหัวสมองเราอาจคิดเป็นเสี่ยงจากความเคยชินที่ได้ยินเสียงกัน เป็นประจำก็ได้” คมคายพูด

“จึ้นหรือ เอ๊ะ...” เธอเบิกตา หันขวับมองเขาเขม็ง “ทำไมคมถึงพูดอย่างนี้ล่ะ”

“ก็ผมไม่อยากให้แหม่คิดอะไรมากเกินไป เมื่อคืนเกิดเรื่องเหลือเชื่อมาก พอแล้ว ไ้การที่แหม่คิดว่าได้ยินเสียงผมทั้งที่ไม่ได้พูดออกมา มันหาคำอธิบายทางวิทยาศาสตร์ได้”

“คม” เธอกลืนน้ำลาย “เมื่อก็คิดที่แหม่พูดอะไรหรือ”

“ก็แหม่บอกว่าแปลก ได้ยินเสียงผมพูดจริงๆ นี่นา”

ถ้าหากเมื่อครู่มีใครเอาน้ำแข็งมาใส่ร่างกาย ตอนนั้นเธอก็รู้สึกเหมือนตัวเองนอนแช่ในทะเลสาบน้ำแข็ง...

“คมคะ” เธอพูดอย่างยากลำบาก “แหม่ ‘คิด’ ในใจ แต่ไม่ได้พูดออกมา”

“แต่ผมได้ยิน” เขาชักสับสนตาม

‘คม ดูปากแหม่นะคะ’ หญิงสาวคิด มองหน้าเขา ‘คมไม่เห็นมันขยับ ไซ้ไหม ถ้าไซ้พยักหน้า ถ้าไม่ใช่ส่ายหน้า’

เขาเบิกตากว้าง แต่ก็พยักหน้า

‘จึ้นฟังให้ดีๆ สิ่งที่แหม่กำลังจะบอกสำคัญมาก...แหม่คิดว่า เราสองคนอ่านใจกันได้!’

ไม่จำเป็นต้องถามว่าเขาได้ยินมันหรือไม่ อาการตะลึงงันของชายหนุ่ม บ่งบอกได้เป็นอย่างดี

คู่รักทุกคู่คงเคยมีโมเมนต์อยากสื่อใจ เชื่อมหัวใจถึงกัน ประมาทว่ามองตาก็คือใจอะไรทำนองนั้น

เคยมีข้อมูลว่าฝาแฝดสามารถรับรู้ความรู้สึกอย่างเดียวกันได้ ถึงแม้ว่าจะอยู่ห่างกันมากก็ตาม ในกรณีของสามีภรรยาที่มีเช่นกัน อย่างเช่น

เมื่อภรรยาตั้งครรภ์ สามีอาจแพ้ท้องแทน

แต่การพูดคุยกันผ่านโทรศัพท์ยังไม่เคยปรากฏ!

ตอนแรกทั้งสองยังไม่ชิน เลยเกิดความรู้สึกประหลาดทุกครั้งทีเผลอคิดอะไรแล้วอีกฝ่ายดันตอบออกมาดังๆ แต่สักพักก็กลายเป็นความคุ้นเคยและชื่นชอบไปในที่สุด

นอกจากไม่ต้องพูดแล้ว อีกฝ่ายยังรับรู้ได้อีก สะดวกมากมาย ตัดปัญหาการอมพะนำ หงุดหงิดใจยามทะเลาะกัน

ประเภท 'ถ้าเธอไม่รู้...ฉันก็ไม่บอกหรอก!' โบกมือลาได้เลย

เวลาที่ภภินเริ่มหงุดหงิด เขาจะรีบนอนง้อ หรือยามชายหนุ่มน้อยใจเธอก็เข้ามาอดอ้อน

ชีวิตแต่งงานของพวกเขาคือชีวิตในฝัน คู่รักตัวอย่างชัดๆ

ทว่าน่าเสียดาย ช่วงเวลาเหล่านั้นคงอยู่ได้เพียงแค่นาน

ความหวานชื่นแปรเปลี่ยนเป็นความขมปร่า จากที่เคยสะดวกแถมมองตากันรู้ใจ เริ่มกลายเป็นความรำคาญ

เมื่อก่อนถ้าหากไม่พอใจกันและกัน เพียงแค่แยกกันอยู่คนละห้อง หรือใช้ความเงียบเป็นตัวคั่นกลาง พออารมณ์เย็นลงค่อยปรับความเข้าใจ แต่เวลานี้พวกเขาทำเช่นนั้นไม่ได้อีกแล้ว ไม่มีความลับ ไม่มีความเงียบ มีแต่ความคิดของทั้งสองล่องลอยในอากาศให้ได้ยินอย่างหลบเลี่ยงไม่ได้ ตราบใดที่ยังอยู่ได้ชายคาเดียวกัน

เรื่องเล็กน้อยที่เคยทำระหว่างคบหา อย่างเช่นเอ่ยชมผู้หญิงคนอื่น หรือตัดพ้อที่ชายหนุ่มลืมนัดเกิด กลายเป็นเรื่องใหญ่ชวนหงุดหงิดได้ง่ายๆ ตามประสาคนต้งแง่ต่อกัน ทุกอย่างจึงลุกลามใหญ่โต

ไม่มีใครโอนอ่อนให้อีกฝ่ายต่อไปแล้ว

จากหวานกลายเป็นขม จากรักกลายเป็นชังน้ำหน้า สูดหายใจพวกเขา ตัดสินใจเลิกรา แถมก่อนเลิกยังเปิดสงครามน้ำลายขึ้นรุนแรงอีกด้วย

ถ้าคนเคยปล่อยไวรัสทางคำพูดได้ ป่านนี้ภภินคงติดเชื้อใน

กระแสน้ำเล็ดตายไปเรียบร้อยแล้ว และหากปากของปภาณินติดคมมีด ร่างกายของคมคายก็คงโดนกรีดเป็นแผ่นนับไม่ถ้วน

ทั้งสองจดทะเบียนหย่า สาบานว่าชาตินี้จะไม่มีวันเผาผี!

ความสัมพันธ์ที่พัฒนามาสี่ปีพังทลายในชั่วเวลาแค่หกเดือนเท่านั้น

ปภาณินชอบความเจ็บช้ำหนีไปเรียนต่อเมืองนอก ระหว่างนั้นมีช่องทางทำงานจนสามารถเปิดบริษัทกระทั่งประสบความสำเร็จ เธอแทบจะตัดขาดจากทางเมืองไทย ไม่รับฟังข่าวสารใดๆ ทั้งสิ้น โดยเฉพาะเรื่องของคมคาย

ทางด้านชายหนุ่ม ในเมื่อเรื่องชีวิตคู่แสนสิ้นแบบไม่มีใครรู้อยู่แล้ว เขากลับไปมุ่งมั่นทำงานในวงการบันเทิง กลายเป็นซูเปอร์สตาร์ดังระดับโลก สาวน้อยสาวใหญ่หลงหวั่นไหวว่า กระแสน้ำซัดไม่เคยจางมานานหลายปี ก่อนเจ้าตัวจะรับงานน้อยลง เพราะอึดตัวปนเหนียวล้ากับการวิ่งวนเข้าออกกองถ่าย หรือต้องเดินทางไปหลายประเทศอยู่ตลอดเวลา อยากมีเวลาพักผ่อนและได้เป็นตัวของตัวเองมากขึ้น เขาหันมาเอาดีทางด้านพิธีกร พิธีชนเตอร์ลิ้นค้ำ และเปิดบริษัท ไม่เคยแต่งงานใหม่ พยายามลืมว่าตัวเองเป็นพ่อม่ายด้วยซ้ำ...

ลาก่อนคู่รักแสนเพอร์เฟกต์

ร้านอาหารกึ่งบาร์เปิดไฟสลัวมีลูกค้ายิ้มเกือบทูโก๊ะ แต่ละโต๊ะจัดไว้อย่างเป็นส่วนตัว หญิงสาววัยกำลังดีดัดเบียดร่างเข้าหาชายหนุ่มหน้าคม นัยน์ตาโตก ทว่าเขากลับทำนิ่งเฉยราวกับไม่รับรู้ว่าเธออยู่ตรงนั้น

คมคายกำลังอยู่ในวอร์ค...ย้อนไปไกลถึงเจ็ดปีก่อน ซึ่งเขาไม่เคยคิดถึงมันมานานแสนนานแล้ว

ชีวิตแต่งงานอันลุ่มหลวทำเอาชีวิตเสียศูนย์ไปไม่น้อย เพราะปภาณินเป็นผู้หญิงที่เขารักมาก โชคดีที่เขาเข้มแข็งพอถึงตั้งหลักได้ใหม่อีกหน คราวนี้นั่นคงยิ่งกว่าหินผา ไม่ลุ่มครึ้นลงง่าย ๆ

และเพื่อความรอบคอบ เขาตัดสินใจว่าจะไม่รักใคร่อีก พอเห็นความรัก...ลาที่ชีวิตแต่งงาน เขาไม่เชื่อเรื่องการอยู่ด้วยกันจนกว่าชีวิตจะหาไม่ อีกต่อไปแล้ว

เจ็ดปี...มีผู้หญิงผ่านเข้ามาในชีวิตไม่น้อย แต่ไม่มีใครสักคนทำให้เขาเจียตไถ่คำว่า ‘รัก’ แม้แต่คนที่คบหากันนานหลายปีก็ได้แค่พอให้เขาห่วงใยมากกว่าคนอื่นหน่อย แต่พอเจ้าหล่อนเริ่มเรียกร้องขอขยับความสัมพันธ์ เขาก็พร้อมถอยหนีเช่นกัน สุดท้ายก็ลงเอยด้วยการแยกทาง

ไม่ต้องพูดถึงหญิงสาววัยยี่สิบต้นที่คลอเคลียข้างกายในขณะนี้ คมคายไม่เคยคิดจริงจัง เช่นเดียวที่รู้ว่าอีกฝ่ายก็คงไม่หวังอะไรจากเขามากไปกว่าได้คางกับหนุ่มหล่อคนดัง

ใช่เขาไม่รู้ จีรตินะแคชาโนวีตัวแม่ อายุแค่นี้แต่วีรกรรมยาวเป็นหางวาวเลยทีเดียว ทว่าในเมื่อต่างฝ่ายต่างพอใจ เขาก็ไม่เห็นว่อดิตของหญิงสาวจะสำคัญตรงไหน

“ยายป้าที่เจอในงานคุณนุ้ยคือใครกันคะ พี่คมรู้จักด้วยหรอ?”

เขาสะดุ้ง ไม่รู้เพราะเสียงพูดคุยทำให้ตื่นจากภวังค์ หรือเพราะคำเรียกขานปภาณินว่า ‘ป้า’ ออกจะระคายหูหน่อยๆ กันแน่

ก็ถ้าจีรติเอ่ยถึงฝ่ายนั้นเป็นป้า เขาก็ลึนนั้นแหละ! อายุเขากับปภาณินเท่ากันนี่นา

“ชื่อแพม” ชายหนุ่มตอบ “เคยเรียนมหา’ลัยเดียวกับพี่”

“เหอะคะ” ท่าทางหญิงสาวไม่ใส่ใจรายละเอียดนัก “จีไม่ชอบใจเลย ยายป้ามันอยู่ดีๆ ก็เอากระเป๋าฟาดหน้าพี่คม จีเห็นนะคะ ไม่มีเมลงวันอะไรสักหน่อย ทำไมพี่คมต้องปกป้องมันด้วย”

“อย่าเรียกเขาว่ามัน ไม่สุภาพรู้ไหม” คมคายย่นคิ้ว ออดนึกรำคาญ ไม่ได้ว่าเหตุใดตัวเองต้องมาคอยสอนมารยาทการวางตัวให้อีกฝ่ายด้วย ทั้งที่อายุอานามจีรติก็ไม่ได้น้อยอะไรนัก อย่างไรก็ตามถึงวัยต้องผ่านการศึกษามาบ้างละ

จี้รตีัยก็ไหล่อย่างไไม่เห็นล้าคัญ ทำปากยี่น “พี่ค้มกำลังเบี่ยงประเด้น หรือว่า...เคยมีซั้มตึงกับแม่นั้น อย่าให้จี้จับได้นะว่าคิตรีเทิร์น จี้ไม่ยอมจริงๆ ด้วย”

เขาเกือบเพลอถอนหายใจ คบเด็กก็อย่างนี้ เอาแต่ใจ ไม่มีเหตุผล อะอะก็หึงไม่เข้าท่า น่าจะดูออกว่าเขากับปภาณินแทบจะฆ่ากันตาย หน้ายยัง ไม่อยากมองกัน อย่าว่าแต่รีเทิร์นเลย เดินใกล้กันยังไม่ได้ด้วยซ้ำ ต้องมีเว้น ระยะห่างอย่างน้อยๆ ก็สองร้อยเมตร ให้ต่างฝ่ายไม่ได้ยินความคิดกันและกัน

เรื่องรีเทิร์นคงไม่มีหรอกน่า